

TÁRCZY ANDOR EBBEN A FÉNYBEN

*Ebben a fényben másként látlak,
mert úgy lángol az őszi nap,
mintha ifjú test kelne tüzből.*

*Ebben a fényben másként kérlek...
Kócold hajadba a bogáncsot,
csavarj körül a szenvedéllyel.*

*Ebben a fényben szidni sem tudlak,
mert kalodát bilincsel számra
a benned kavargó sugár.*

*Ennek a fénynek nincs más festője,
se húrokon megzendítője,
csak te – bogáncs-zörgető őszi nyár.*

SAROLTA

*Sarolta tegnap erre hált.
Arcomra szórta zöld haját,
S a végén almát követelt.
Az édes lé combjára folyt.*

*Elcsacsogta, hogy merre járt.
Telt lelkéből kinek kínált,
Mennyi jóra és szépre telt:
Sast ült meg, altatott bagolyt,
Kelt hegyfokon, tengervízen,
Púpossal ropta ízben,
Óriással kedvére lelt,
Bebarangolt egy hangyabolyt.*

*Csurgott a lé, csorgott szava.
Vérbőn mesélt az éjszaka.
Sarolta tegnap erre hált.
És szétszókolta a halált.*

RINGATVA VISZEM

*Felperzselt mezőn verdes az árnyam.
Ringatva viszem kismadaram.
Égnek a felhők. Rőtörös ernyőt
Feszít fölénk a birodalom.*

*Madárkám néma. Félti a lelkét,
Édes-keserves anyaszavát.
Remeg karomban, reszket ölemtől...
Vércse fen karmot s tüzet kiált.*

*Segítenének barázdaszélien
Lapuló fejszés kísértetek?
Hiába zárnám – nem lehet – öklöm,
Hisz tenyeremen élet piheg.*

*Égnek a felhők. Haljon ki felnőtt!
Így rendelte a birodalom.
Rőtörös ernyőt fogammal tépve
Ringatva mentem kismadaram.*

